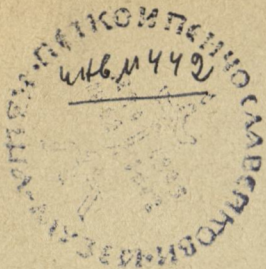

(инв. V 854)

2709 13

49

Една пѣсенъ

~~За петдесетъ годишнината отъ смъртта на Петко~~

~~Очеркъ отъ Пенчо Славейковъ~~

Er ist ein Künstler und kein Handwerker,
ein Mensch und kein Buch, ist, wenn
Du willst, ein verkörpertes Gedicht.

Karl Beck.

I. Утро

Една есенна вечеръ двама млади другари — единъ студентъ, другиятъ простъ войникъ — се разхождатъ по улиците на малкия венгерски градецъ Иоденбургъ, унесени въ живъ разговоръ. Разговорътъ се върти все около бѣда щето; естествено, — и на двамината настоящото не е май отъ завиднитъ. И изведнѣжъ студентътъ улавя дългошия мърнасъ войникъ за ръка и го повлича къмъ осветления прозорецъ на близкото кафене: „Я повтори, — да видишъ има ли да се изчерпиш!“ И още по-увѣрено повтаря опърпаниятъ войникъ: „Азъ чувствувамъ въ себе си, че не съмъ роденъ за обикновенъ човѣкъ на свѣта.“ — Студентътъ много добре знае своя другаръ, — за да каже че това могатъ да бѣдатъ думи на човѣкъ проникнатъ съ духовенъ погледъ въ своето бъдеще. Знае той, че Александъръ Петровичъ е синъ на пропадналъ, заможенъ нѣкога, касаницъ; че е избѣгалъ отъ училището; че голъ, босъ и гладенъ се е скиталъ отъ село на село, отъ градъ на градъ; знае какъ самъ баща му се е отрекълъ отъ него, поради лекомислието му; знае още, че той дриплю до вѣра е бѣлъ слуга, при едни по-опърпани и отъ него скитници-акѣри, — и че едва ли не за да се спаси отъ гладъ и отъ бащинъ гнѣвъ е постѣпилъ по своя воля войникъ.

Но що значи за такъвъ човѣкъ като Шандора онова, що знае и мислятъ другите за него! Нему е свидѣно това що самъ той за себе си чувствува и мисли. И залутанъ по тъмнитъ и кривъ свѣтовни пътища, нему свѣти, него води една при-